

NARRACIÓ CURTA:

Agustí Àlvarez GROMECK

► Gromeck

Al número vint-i-dos del carrer del Ren, en una grisa habitació, sona el despertador puntualment a les set, zero minuts, zero segons.

Gromeck, però, ja fa vint minuts que, despert, espera per por de no adormirse, no fos cas que aquell dia el despertador no sonés. Però és impossible que el seu Vachelon & Constantin falli cap dia a les set en punt del matí ni a cap altra hora. Aquest despertador, d'aquesta caríssima i prestigiosa marca suïssa, que Karl Marx ja esmentava a la seva obra capital Das Kapital, era l'única herència del seu avi matern.

Mateus Arautinuán, rus d'origen armeni, exiliat a Alemanya i resident a Leipzig, no era exactament un home exemplar. La seva debilitat pel joc, la beguda i les dones (sempre en aquest ordre) el portaren més d'una vegada a la ruïna, tot i que de tant en tant un cop de sort amb els daus —el seu fort— permetia a la seva dona i a les tres filles omplir el pap i permetre's alguns luxes. Sort que la seva assenyada, abnegada i patidora muller feia un raconet cada cop que a ell li somreïa la fortuna. Fruit de la seva última gran jugada, en una nit de cartes optimistes, Mateus va guanyar un magnífic rellotge-despertador així com una ganivetada a l'estómac que li va etzibar un tafur torrat amb una gran cicatriu que travessava el seu rostre i li donava un aspecte que feia venir calfreds. Estassat a terra, del seu ventre brollava una sang barrejada de vodka i hemoglobina, amb el color roig intens dels diamants d'aquells daus de pòquer que tanta sort li havien donat.

Han passat vint minuts i sona el despertador, són, per tant, les set en punt; ni un segon més ni un de menys. Gromeck s'aixeca del llit, es posa les sabatilles i el batí de buata; es dirigeix cap a la cuina per preparar l'esmorzar i llegir el diari d'ahir. Tot i que Gromeck compra el diari cada dia a les vuit hores i deu minuts del matí, li és impossible llegir-lo fins a les set hores i deu minuts del dia següent. Per tant, informativament parlant sempre porta un dia de retard o per ser més exactes vint-i-tres hores justes. Dues torrades amb llard i una tassa de cafè rescalfat configuren el seu desdèjuni.

Tot seguit va cap al servei, es renta les dents i es pentina els quatre pèls que li queden a la testa. Es vesteix; avui de manera informal, prescindirà de camisa i corbata i es posarà un suèter de coll alt. Un cop ben net i empolinat, es dirigeix cap a la seva lluent estimada, l'abraça, l'ajeu al llit, li tira l'alè i amb una camussa li comença a treure llúissor. Un cop acabada la feina, la posa en aquella mena de taüt i se la penja a l'esquena.